

V pátek jsme si stanovili start na poměrně brzkou hodinu, neb nás čeká cesta dlouhá do Opavy. Auto máme prozíravě naložený už od čtvrtěční zkoušky a tak už po třetí odpoledne jsme na dálnici za Libercem. Cesta příjemně ubíhá a za slabých pět hodin jsme před Jamem. Na místě už měla nalazeno Ztráta paměti a my po nastěhování jsme se včlenili nenápadně do davu. Vzhledem k tomu, že pilně cvičíme nové věci, na běžnej playlist nezbylo moc času a tudíž jsme měli krapet obavu ze stavu naší paměti. Ztráta paměti (kapela, ne naše :-)) se dala do práce a my jsme si užívali poslední kapelní koncerty roku 2012. Jako každé rok jsme to pojali jako takovej předsilvestr a proto jsme si domluvili spaní v Ostravě i v Neratovicích. Koncerty v Jamu se posledních pár let vyznačují parádní atmosférou. Lidu bylo přiměřeně a proto když jsme začali hrát, byl prostor před náma příjemně plnej. Dokonce se nám povedlo zahrát takřka bez chybičky. Po poslední písničce dal zvukař najevo poměrně hbitě že pospíchá domů a tak sotva dozněla kytarová vazba, už do repráků pustil nějaký CD. Nu co už? Potulovali jsme se Jamem, „zdobili“ stromeček, klábosili s kde kým a vůbec jsme dělali ostudu jako obvykle. Například jsme zjistili, že jedna slečna s vlasama až do pasu je vlastně ostříhaná na krátko a dlouhý vlasy má na hlavě připevněný po pramenech sponkama k hlavě a tak měl hned dlouhý vlasy i Honza. Když jsem přišel do hospody s chuchvalcem vlasů a pokřikem „Dostali jsme jí“, měl jsem pocit, vzhledem k tomu že nejbližší okolí vyděšeně ztichlo, že si štangasti myslí, že jsme slečnu ořezali a že jí půjdou pomstít. Následné události jsou již trochu rozmazané, nicméně si pamatuju, jak kolem nás krouží chudák bubeník ze Ztráty paměti, kterej nám slíbil, že nás doveze k němu domů. V pokročilém čase jsem ho instruoval, že bude dobrý, když na nás začne vyvíjet tlak a narve nás násilím do auta. Měl jsem strach, že i jeho velkorysost má někde nějaký meze a že se prostě sebere a odjede bez nás. Taky jsem se od někoho dozvěděl, že mu připomínám Michala z Kouzelný školky (pro neznalé, je to pořad pro nejmenší děti a jednu postavu tam hraje Michal Nesvadba, takovej trochu nástupce Dády Patrasový, uznáte, že pro basáka v punkový kapele je to ideální image :-)). Najednou blik a jsme v Ostravě. V nějaký nonstopce. Honza usíná na stole, venku přátelská dýmka míru. Blik a jsme na bytě u Martiny a Honzy. Pojídám vynikající játra s chlebem a omáčkou a usínám na 2/3 gauče. Na zbylé 1/3 se vměstnal Honza. Blik a je dopoledne. Vzhledem k průběhu večera je mi překvapivě dobře. Balíme, loučíme se a Honza nás vyprovází k autu s tím že cestou nakoupí k snídani a jako pravej Ostravák plánuje, že si udělá mezipřistání v nonstopce, kde jsme k ránu končili :-). My frčíme do Opavy do Jamu. Vzhledem k uzavírkám, slepým ulicím a špatně značeným objížďkám nám cesta trvala neúměrně dlouho. V klubu nakládáme aparát a chvílku klábosíme s obsluhou. Vzhledem k tomu že je odpoledne, tak ještě před dlouhou cestou do Neratovic jdeme na oběd do nedaleký pizzerie. Je vidno, že máme podobnej vkus na hospody, jako naši slavnější kolegové. Po nedávné příhodě s p. Svěrákem v Plzni, jsme tady potkali sl. Langerovou, vč. doprovodného bandu. Během čekání na jídlo zjišťujeme, že asi nestihneme dorazit do Neratovic včas, abychom mohli půjčit Deviantům bubny a tak hned z místa voláme Štěpánovi, aby si vzali svoje. Vítek, duše čistá, rozhovor zahajuje větou: „Protože zrovna objednááme jídlo, nestihneme...“ . To by samozřejmě našťvalo každého :-). No a pak už konečně jedeme. Krásný čtyři hodiny a jsme na místě. Na Koupáku končil Zajíc a vládu nad panstvím přenechal kamarádovi. Akci pojál jako rozlučku poměrně velkolepě. Když pomínu, že si pozval nás a Devianty, což už samo o sobě bylo velkolepé :-), byly na stolech talíře se sýry,

uzeninama, okurkama, bůčkem... No paráda. Sex Deviants už byli nazvučený a zrovna se chystali hrát. Je to poprvý co je máme možnost vidět bez Olinky. Protože je to už nějakou dobu co vydali poslední CD, tak takřka všechny písničky známe. V některých momentech se mi zdá že chybí ženskéj hlas, ale to je možná síla zvyku. Kluci dokonce zahráli pár nových věcí. Po nich zvučíme my a ještě než nám dovolili zahrát, přednesla pár porno básní Inge z hor. Nemám nic proti sprostárnám, ba co víc, některý se mi i líbí, třeba takovej Záviš je geniální, ale musí to mít nějakou formu, vtip, rým a rytmus. Dost často bohužel Inge některá věc z toho, ne-li všechny chyběly. Pak jsme začali a v podstatě od začátku se před námi pohybovalo několik punkáčů z mladší generace, který ve finále strhli i generaci starší, která se sešla ku příležitosti Zajícovy oslavy. Až na kolaps ve druhý písničce, kdy jsme po několika letech nedohráli :-), si myslím že jsme odvedli slušnej výkon. Grandiózní finále při druhém přídavku, kdy byla na nohou celá hospoda, bylo neuvěřitelná tečka za naším muzikantským rokem. Následně mecheche pokračovalo u baru a prakticky po celým prostoru Koupáku. Zajíc nás napájel a krmil víc než zdatně a tak než jsme se vzpamatovali, bylo půl devátý ráno. Geniální bylo to, že do té doby přežil prakticky celý soubor. Myslím že jsme všichni měli drobnou otravu alkoholem, případně tabákovým a jiným kouřem. V pondělí probíhala detoxikace a teprve v úterý jsme na zkoušce zkonstatovali, že všichni ještě cítíme podelirické stavy :-).